

GELUIDEN UIT HET WERKVELD

door Hans Verdonschot

Het is veel te veel om op te noemen waarbij psychodrama mij van dienst was en is in mijn werkveld, maar een beeld geven lijkt me wel leuk.

Ik werk thans op een psychotherapeutische afdeling voor mensen met een vroege ontwikkelingsstoornis. Daarvoor heb ik lange tijd op een paaz gewerkt en kortere perioden op instellingen met gedragsgestoorde jongeren en t.b.s.-gestelden jong volwassenen.

Psychodrama heeft me de leidraad gegeven waarmee ik werk en (be)handel. Het is alsof ik me meer één voel met mezelf, waar ik vooraf aan deze opleiding mezelf meer innerlijk verdeeld voelde zonder methoden om deze paradoxen met elkaar te kunnen rijmen.

Wat ik steeds beter ervaar is het plezier om mee te gaan op de stroom van de ander. Het laten voelen aan die ander dat ze de wei in mogen en rond mogen rennen, springen, duikelen, steeds minder angst om het individu zijn beloop te geven. De wei heeft zeker zijn grenzen, maar ook een behoorlijke ruimte om te experimenteren.

Veel hulpverleners kunnen het maar niet laten om in de oplossende sfeer te schieten en zo de patiënt niet echt in contact brengen met het groene, malse gras. Toch maakte ik vaak dezelfde beweging door hen te gaan overtuigen dat het anders kon (en moest!).

Ik hoef nu niet meer zo hard te werken van mezelf, omdat ik niet meer achter de ander aan hoef te lopen van mezelf, dat geldt zowel voor patiënten als collega's. Het contact leggen is van belang. De muren van de psychiatrie zijn naar mijn ervaring erg hoog en de angst om anders te gaan (be)handelen dus groot.

Mijn ervaring geeft me het beeld dat

patiënten makkelijker naar het goede gevoel te leiden zijn dan collega's, ze hebben vaak minder belangen te behartigen dan collega's dat hebben.

Over het behartigen van belangen valt veel te zeggen, maar ik geloof niet dat dit nu de juiste plek is om hier over uit te wijden.

Ik durf nu meer eigen koers te varen naar patiënten en collega's en dus directer te zijn in mijn mening met als doel ons contact te verbeteren. Zeker naar collega's vind ik het belangrijk om niet met ballast te blijven lopen, maar dit op een open manier kwijt te kunnen. Naar patiënten ligt dat anders omdat ik een andere rol naar hun heb dan naar collega's.

Maar juist bij patiënten ervaar ik vaak veel puurheid in contact, de lol om samen op stroom te zitten en het voelen van de stromende energie.

Het meegaan met een patiënt en van daaruit aanbevelingen geven vind ik van een andere orde dan het opleggen van je ideeën aan een patiënt, dit doe ik dan om zijn wereld te verhelderen omdat ik zie dat er obstakels aanwezig zijn die ze zelf nog niet kunnen zien.

Steeds opnieuw is mijn uitvalsbasis gecentreerd rond mijn ego-chakra. Het besef van mijn eigen individu welke mij steeds de impuls geeft om bij mezelf te rade te gaan hoe ik er voor sta. Door het voelen op welk vlak(lees chakra) energie zich verhoudt en manifesteert en door hier goeie aandacht voor te hebben kan ik me vrij maken om een brug voor contact met de ander aan te leggen.

De basis moet goed voelen bij mij, vooral in de lager gelegen chakra's, anders wordt contact aangaan het aanleggen van

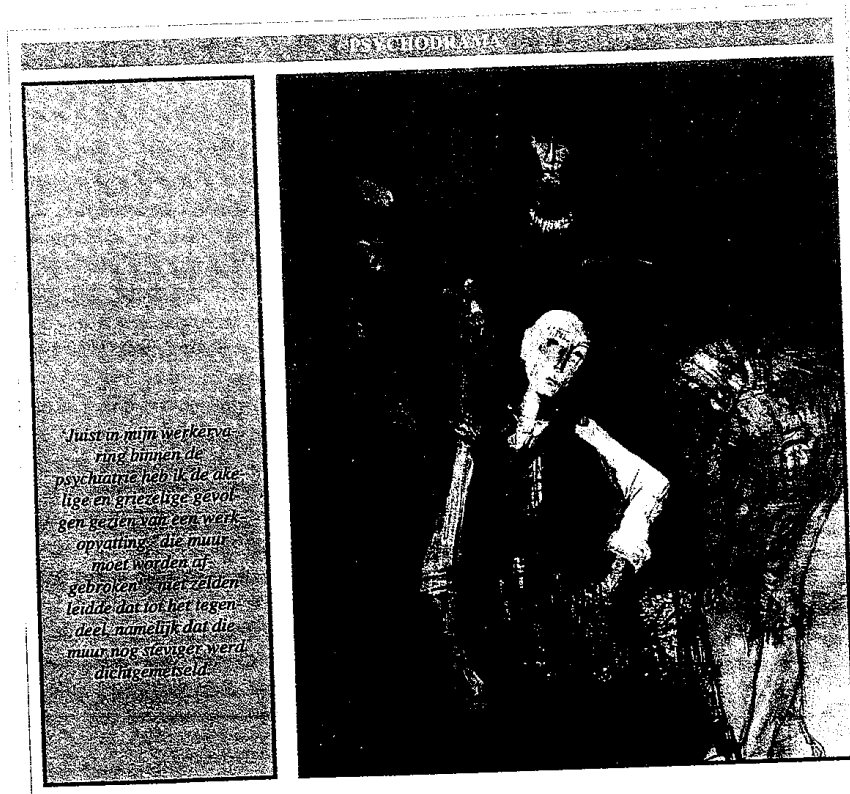
een dun loopplankje waar het nog maar de vraag is hoe hij zich houdt. De peiler moet stevig zijn. Als de basis goed is kan hij ook tegen een stoot.

De rest wat volgt zijn technieken die rond die basis gecreëerd zijn en welke haast vanzelf komen, daar hoeft ik niet bij na te denken.

Het gaat automatisch als ik bijv. iemand tref die agressie uitdraagt, dan staat de roos er al voor ik er erg in heb en mijn eerste chakra staat te bliepen dat er iets loos is.

Er beginnen ook andere delen zich te roeren en op te lichten. Er ontstaan beelden bij die gevoelens en mijn hoofd en hogere chakra's geven hun ideeën terug. Mijn lijf doet zijn werk en ik bewaak de processen.

Zo werk ik met patiënten en collega's om me heen. T.B.S.-jongeren doen hun appél op een ander gebied dan borderliners en collega's vragen ook weer een andere insteek, maar de basis van werken blijft voor mij het zelfde namelijk het optimaliseren van het contact en bewaken hiervan.

*een uitspraak uit een interview met Renée Oudijk
 met illustratie, overgenomen uit Bres, augustus/september 1996*